

LENINA KAROGS

Iznāk kopš 1950. gada
29. marta
Maksa 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

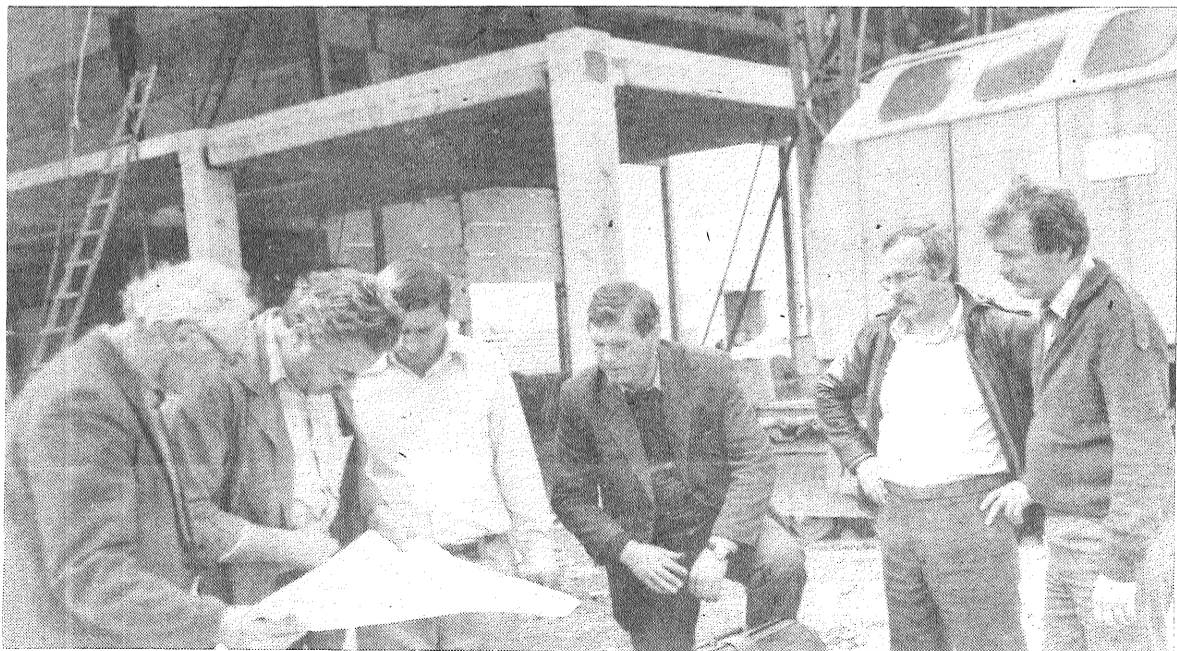
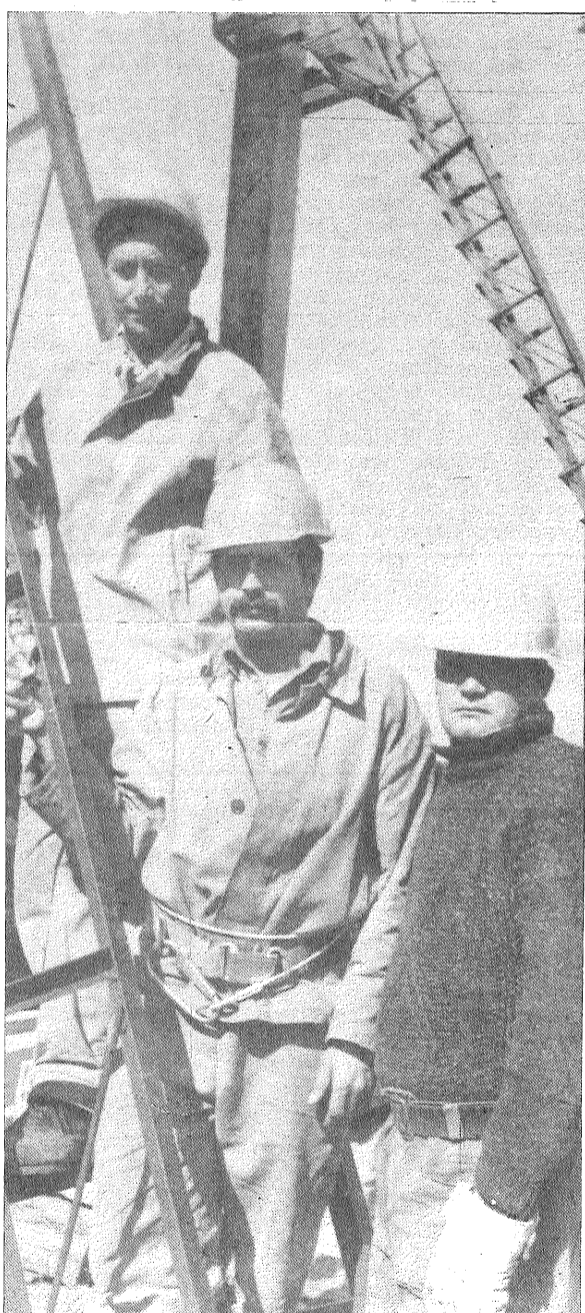
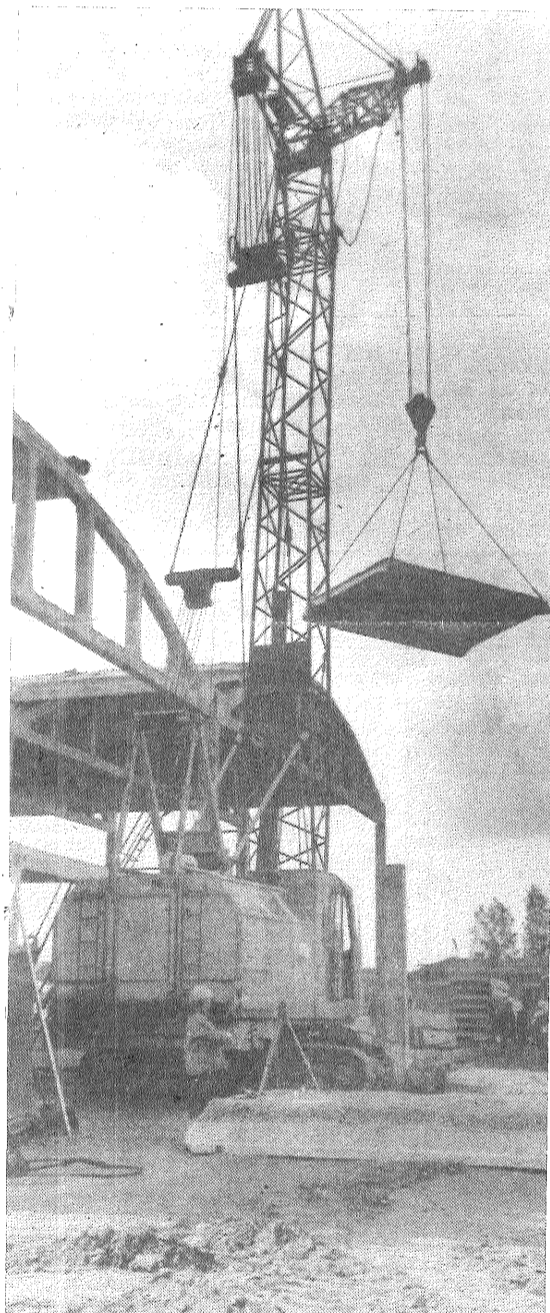
Nr. 109 (5956)
OTRDĪEN,
1989. gada 12. septembrī

● Spraiģi rit būvdarbi agrofīrmas «Sarkanais Oktobris» Preiļu līnu fabrikas jaunceļamā ceha būvlaukumā. Tos veic Daugavpils vispārējās celtniecības tresta 1. celtniecības pārvaldes un speciālās montāžas pārvaldes montētāju un betonētāju brigādes.

ATTELOS: jaunie ceha korpusi iegūst savus apveidus; montētāju brigādes brigadieris Mihails Vaškevičs (no kreisās) kopā ar labākajiem savas brigādes ļaudīm Aleksandru Veļičko un Juriļu Tuhtarovu;

lai būvdarbi tiktu veikti precīzi un augstā kvalitātē, projektētājiem un būvētājiem detalizēti jāsaplāno katrs sīkums.

J. SALNAVIEŠA foto

Nezaudēsim piena tonnas

Rudens pusē lai nu kā, bet atālu pietiek. No tā, cik vēriģi pret ganāmpulka piebarošanu izturas saimniecībās, arī atkarīgi piena kilogrami un tonnas.

Diemžēl pēdējā dekāde liecina, ka izslaukumi pamazām sarūk. Tikai dažās saimniecībās, salīdzinot ar iepriekšējo dekādi, ir neliels pieaugums. Tomēr salīdzinot ar attiecīgo laiku iepriekšējā gadā, rajonā kopumā slaucam par 1,1 kilogramu piena vairāk.

Dažās saimniecībās, piemēram, kolhozā «Sarkanā ausma», govīs piebaro ne tikai ar āboliņa atāliem, kuri šoruden saauguši itin brangi, bet dod arī kartupeļus. Katra slaucamā govī dienā saņem 4 kilogramus kartupeļu un 300 gramu spēkbarības. Bez tam ļoti ganās āboliņa atālos. Jo pavisam drīz nāks salnas, un atālu zelmēns aizies bojā. Rūpīgi sabalansētā barība ļauj iegūt iespējami augstus izslaukumus ne tikai no pamatganāmpulka, bet arī no pirmpienēm.

Augstākais izslaukums — 16,6 un 15,5 kilogrami ir agrofīrmā «Sarkanais Oktobris» un Ļeņina kolhozā, Vis-

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās
(pēc agrorūpniecības apvienības «Preiļi» dispečerdiēnista datiem)

Saimniecība	Izslaukums no govīs septembrī I dekādē	+ salīdz. ar to pašu laiku 1988. g. (kg)	+ salīdz. ar iepriekšējo dekādi (kg)
«Sarkanais Oktobris»	16,6	+2,6	-0,6
Ļeņina	15,5	+1,8	-0,1
«Nākotne»	14,1	+3,2	-0,3
Dzeržinska	13,1	+1,1	-
«Sarkanā ausma»	12,1	+0,2	-0,6
«Galēni»	12,0	+1,6	-0,8
Rušonas p. s.	11,5	+1,8	-0,6
Kirova	11,4	+1,3	-
«Zelta vārpa»	11,4	+0,3	-0,5
Raiņa	11,3	+0,7	-0,6
«Dzintars»	11,2	+1,7	-0,7
K. Marksa	11,0	+1,0	-0,6
«Rožupe»	11,0	+1,0	-0,7
«Vārkava»	11,0	+0,3	+0,1
Aglonas p. s.	10,3	+0,3	-0,2
«Vanagi»	10,3	-	+0,2
«Dubna»	10,2	+1,6	-0,4
«Sīlukalns»	10,2	+0,2	-0,7
«Jersika»	9,9	-0,2	-0,8
Rudzātu p. s.	9,6	+1,1	-0,2
«Ezerciems»	9,5	-	-0,5
Suvorova	9,2	+0,6	-0,4
RAJONĀ	11,8	+1,1	-0,5

lielāko kāpinājumu sasnieguši kolhoza «Nākotne» laukkopji, kur šobrīd slauc par 3,2 kilogramiem vairāk nekā iepriekšējā gadā. Kāpinājums ir arī agrofīrmā «Sarkanais Oktobris», «Dubnā». Salīdzinot ar iepriekšējo dekādi, neliels kāpinājums ir tikai «Vārkavai» un kolhozam «Vanagi».

A. VELDRE

Rajona skolotāju sanāksme

Pedagoģiju — pedagogu ziņā!

rēķina, kaut vai tādā veidā celot izglītības prestižu un vēlmi pēc tās tiekties.

Treškārt, uzskatu, ka likuma projekts par skolu padomēm ir utopija. Vispirms jau tāpēc, ka uz sabiedriskiem pamatiem šāda padome nemaz nedarbosies. Par katru darbu, ko cilvēks veic, viņam ir jāsamaksā. (Gribas minēt piemēru, kas sasauca ar ārzemēm, proti, tur vienīgais sabiedriskais pienākums ir — iet demonstrācijās. Par visų pārējo maksā naudu.)

Otrs skolu padomju aspekts ir tāds, ka, piemēram, lauksaimnieki, spriežot par lauksaimniecību, mūsu padomu neprasa, rūpnieki arī pedagogu padomu neprasa. Tad kāpēc mēs, pedagogi, prasām viņu, rūpnieku un lauksaimnieku — pedagoģijas diletantu padomu un palīdzību? Atkal ekonomējam, gribam panākt, lai pedagoģiju virzītu sabiedriskā kārtā, uz sabiedriskiem pamatiem. Pedagoģijai jābūt pedagoģu ziņā.

Ierosinu: pie katras skolas izveidot padomi, kuras sastāvā ietilptu skolotāji, skolēni, vecāki. Tas būtu tikai konsultatīvs orgāns, kas palīdzētu vadīt un koordinēt darbu skolas direktoram.

V. SPRINGIS,

Rudzētu vidusskolas direktors

Gribu dalīties domās par jauno izglītības koncepcijas projektu.

Pirmkārt, izlasot šo projektu, rodas pārliecība, ka atkal izglītību gribam būvēt uz klaja skolotāju entuziasma. Šai koncepcijai nekādi nevaru saskatīt reālu materiālo segumu.

Otrkārt, lai celtu izglītības un skolotāja prestižu, nepieciešams panākt situāciju, lai skolotājs nenodarbotos ar pedagoģiju tikai no lauksaimniecības brīvā laika. Nepieciešams skolotāja algu paaugstināt tiktāl, lai atbrīvotu viņu no darba palīgsaimniecībā. Tikai tad, kad skolotājs būs pietiekoši materiāli nodrošināts, viņš varēs sevi ziedot skolai, nevis tai pašai lauksaimniecībai. Alga jāpalielina nevis par 20 — 30 rubļiem, bet gan par 100 — 200 rubļiem, tikai tad šim pasākumam būs kāda nozīme. Ja citādi nav iespējams, tad — uz strādnieku algu samazināšanas

Izvēles priekšā

Plāns un tirgus padomju ekonomika

Ekonomisko neveiksmju, bet precīzāk — hroniskas lejupslīdes, slōgs smagi nospiež mūsu valsts ekonomiku. Izsmēlušī visas ledomājamās un neledomājamās rezerves, ekstensīvā ekonomika sāk «sabrūkt», uzskatāmi atklājot smagi slima organisma bezspēcību. Ekonomikas katastrofālo sabrukumu pavada sociālās, nacionālās un ideoloģiskās krīzes.

Kas tad īsti notiek? Vai tiešām tāds iznākums izriet no sociālisma un tā ekonomiskās konstrukcijas teorētiskā modeļa? Ieskatīsimies mūsu valsts vēsturē. Attiecīes no utopiskās idejas uzcelt komunismu vienā triecienā: rāvienā, V. I. Leņins divdesmitajos gados ekonomiku atkal ievirzīja preču un naudas attiecību gultnē, kuras bāzējās uz visām iespējamām ipešūna formām: uz personisko, privāto, kooperatīvo, valsts īpašumu. Tika denacionalizēti tirdzniecības un rūpniecības uzņēmumi, par zemes saimniekiem atkal kļuva zemnieki. Un valsts burtiski dažos gados izkļuva no finansu un ekonomiskā sabrukuma un stingri nostājās uz kājām. Valsts orgāni uzņēmās tikai ekonomiskās un sociālās politikas stratēģisko virzienu noteikšanu. Visus pārējos ekonomiskos jautājumus risināja paši zemnieki, privatuzņēmēji, valsts uzņēmumi, trestī, kuri strādāja baras tirgus konjunktūras apstākļos.

Kopš divdesmito gadu otrās nuses sākās pakāpenisks, taču ar katru gadu arvien intensīvāks ekonomikas ideoloģizācijas process. Fundamentālo ekonomikas likumu vietā stājās «marxisma ieroga» nāstieshas, kuras padomju ekonomikai uzspieda no augšas,

fadejādi veidojot saimnieciskās un uzskaites īpašus neekonomiskos principus. Nacionālā lenākuma, sabiedriskā kopprodukta un citus svarīgākos tautsaimniecības vērtības rādītājus sāka aprēķināt, pamatojoties uz darba ražīguma ierobežoto koncepciju. Tas mums neļāva, piemēram, valrs salīdzināt mūsu valsts ekonomikas un kapitālistisko valstu ekonomikas attīstības dinamiku. Kā sociālismam sveši tika atmesti pasaules ekonomikā dominējošie cenu veidošanas principi. Vērā sāka ņemt tikai kārtējās izmaksas, atsakoties no citiem ražošanas faktoriem, piemēram, no kapitāla (pamatfondu), zemes, dabas resursu vērtības. Darbaspēka reālo vērtību samazināja ar krasri zemu darba apmaksu. Ipaši tas attiecas uz augsti kvalificētu speciālistu un strādnieku darbu. Zemnieku ekspluatācijas līmenis visas ledomājamās robežas pārsniedza «Stalina plečgažr» laikā, kad veselā virknē valsts reģionu laukos sākās visaptverošs bads.

Gan teorijā, gan «augstos» dokumentos «plāns» bija uzcelts uz neaizsniiedzama postamenta. Taču reālajā dzīvē to izpildīja reti kad. «Plāns» diktēja, kā jāstrādā un jādzīvo, bet dzīve uz to atbildēja ar ēnu ekonomikas nemitīgu pieaugumu. Patlaban pēc mūsu aprēķiniem ēnu ekonomika veido no 70 līdz 90 miljardiem rubļu gadā, kas ir apmēram 15 procenti no nacionālā kopprodukta. Melnais tirgus kļūst par auglīgu vidi korupcijas un organizētās noziedzības uzplaukumam. Tā rodas pīrgāšanās par sociālā taisnīguma principiem, kad savu ar darbu nopelnīto rubli

cilvēks spiests atdot spekulantiem. Ja cilvēks ar šo rubli neletu pie spekulanta, viņš to varētu vienkārši izmest, jo par nopelnīto naudu valsts tirdzniecībā praktiski nav ko nopirkt.

Un atkal mēs esam izvēles priekšā. Vai mums turpināt «konstruēt» administratīvi birokrātisko plāna ekonomiku vai arī veidot tirgus ekonomiku ar valstiskiem regulēšanas elementiem? Un šim nolīkam atstāt tikai gudru ekspertu nelielu štābu — kā izriet no Leņina uzskatiem — Valsts plāna komitejas personā? Atbilde uz šiem jautājumiem pat šodien nav viennozīmīga. Normālas ekonomiskās attiecības, kā zināms, balstās uz īpašumu. Tad, lūki! Man ir lielas šaubas, vai īstie īpašnieki un īstie saimniekotāji tiks lelaisti mūsu ekonomikā. Manas šaubas apstiprina tā milzīgā pretestība, kura tiek izrādīta mēģinājumiem ieviest mūsu ekonomikā jauno kooperāciju, kā arī tas, ka atkal un atkal tiek noraidīta fermeru saimniecību attīstības ideja lauksaimniecībā.

Privātiniciatīva joprojām tiek uzskatīta par svešu sociālistiskai sabiedrībai. Un rezultātā mēs zaudējam ekonomiskajai reformai atvēlēto laiku. Joprojām turpina dominēt sociālais un ekonomiskais dogmatisms. Joprojām pastāv ilūzijas, ka no dzilās krīzes mūsu valsts spēš tikt ārā bez inflācijas svīrales. Tādas idejas tagad sludina daudzi ekonomisti. Un tam, liekas, tic arī mūsu valdība. Taču ignorēt ekonomiskos likumus vēl nevienam nav izdevies. Faktiski neviena sociālistiskā valsts, kura nostājusies uz reformu ceļa, nav spējusī izvairīties no inflācijas. Reālajā dzīvē izvīrās tikai viens iau-tājums: ar kādiem inflācijas apmēriem un tempiem mēs pratīsim pārvarēt krīzi. Mūsu

sabiedrība jāgatavo smagiem pārbaudījumiem, un cilvēkos jāstiprina griba pārvarēt ekonomiskās grūtības. Nekādas rožainas cerības, ka «slimības ārstēšana» būs vienkārša un viegla, te mums nepalīdzēs.

Palūkosimies uz sevi ar skaidru prātu. Un mēs ieraudzīsim, ka cilvēki, baidoties no inflācijas, aktīvi neatbalstīs cenu reformu valsts sektorā. Taču tajā pašā laikā, paralēli un vēl straujākos tempos nekā cenu palielināšanās inflācijas dēļ kļūst mazvērtīgāka nauda, jo veikalu plaukti ir tukši. Valdība cīnās par zemām cenām, ierobežo līgumcenu pieaugumu, bet mūsu iekšējais patēriņa tirgus sāk brukt burtiski acu priekšā. Pietiek minēt tikai šādus skaitļus. 1987. gada beigās neapmierinātais kopīgais pieprasījums pēc precēm un pakalpojumiem bija 70 miljardu rubļu līmenī. 1988. gada laikā tas pieauga līdz 80—85 miljardiem rubļu. Bet 1989. gada pirmajā ceturksnī vien klāt nāca vēl apmēram 10 miljardi rubļu. Ja situācija patēriņa tirgū turpināsies attīstīties šajā nelabvēlīgajā virzienā un tikpat intensīvi kā līdz šim, tad jau šis gads var kļūt par sākumu kartīšu sistēmas ieviešanai uz visiem svarīgākajiem pārtikas produktiem un nepārtikas precēm. Uz kartiņām mēs būsim spiesti pārdot ne tikai gaļu, cukuru, zepes, velas pulveri, bet arī daudzas citas preces. Nekas labs mūs negaida arī turpmāk, ja mēs nesāksim enerģiskus pārkārtojumus ekonomikā.

Izeja ir viena — mums jāveido tirgus ekonomika. Zilumu šīni ceļā dabūsim ne mazums. Tirgus ekonomikas radīšanas gaitā mums būs jāveic cenu veidošanas un ekonomikas decentralizācija. Tie ir reformas mezgla punkti. Sajā ceļā ekonomiskās politikas ele-

ments kļūst ražotāja, pirmām kārtām — spēcīga patstāvīga ražotāja, atbalsts. Ja pie mums ražotājs nekļūst stiprs, tad arī patērētājs neko nesaņems. Jāpaplašina brīvo, tirgus cenu darbības zona. Taču paralēli tam jārada pretinflācijas pasākumu sistēma. Piemēram, ar nodokļu palīdzību jāpadara maksimāli izdevīga tautas patēriņa preču ražošana un pakalpojumu sniegšana iedzīvotājiem, izmantojot nodokļu atvieglojumus, jāinterese uzņēmumi uzturēt mazumtirdzniecības cenas pašreizējā līmenī, jāstimulē arvien jaunu un jaunu ražotāju rašanās, likvidējot monopolisma tendences tirgū. Tomēr tā visa būs par maz, lai ierobežotu inflācijas procesus. Ir ļoti svarīgi steidzami pieņemt lēmumu par vērtspapīru tirgus radīšanu valstī. Pie iedzīvotājiem esošos naudas līdzekļus jāatvērza no veikalēm, ierosinot tos ieguldīt (ar izdevīgām dividendēm) akcijās un valsts obligācijās. Jāpaaugstina cilvēku ierotesība ieskaitīt naudu pensiju un sociālajos fondos. Nepieciešams, visbeidzot, paplašināt maksājumu kanālus pakalpojumos. Jāizveido dzīvokļu, medicīnas pakalpojumu un pat izglītības sistēmas tirgus.

Visi šie priekšlikumi neinformētam lasītājam var izlikties kā atkāpšanās no sociālisma principiem. Bet man liekas, ka sociālisma ideja īsta nodevība ir rindas veikašs, dažādu labumu sadales kartīšu sistēma, nopietnas medicīniskās palīdzības trūkums, zomais izglītības līmenis. Attīstot tirgus ekonomiku, mums jāšāk vairāk nopelnīt, taču mums pretī jāsaņem arī plašākas alternatīvas nopelnīto līdzekļu izlietošanā.

T. KORJAGINA, ekonomisko zinātņu doktors (No biļetena «Pilnīgi slepenti»)

Saspringts, bet bagāts gads

— Ir tikai septembra sākums, bet jūsu kolhozā gandrīz visi lauku darbi jau padarīti...

— Labība novākta agrāk kā jebkad — augustā. Laikā un kvalitatīvi. Iekūlums — 28 centneri no hektāra — apmierina.

Allaž lielas rūpes sagādāja līni. Sogad tos iesējām agri (aprīlī beigās un maijā sākumā), sējumi labi sadīga, raža izauga lieliska. No 250 hektāriem 150 hektārus novācām ar kombainiem, pārējās (saveldrējušās) platības — ar rokām. Labi līnu plūksnā pastrādāja mehanizatori Jānis Pastars, Donāts Stikāns, Pēteris Broks, mitrajos laukos sevišķi izcēlās Jānis Gudļevskis (novāca 36 hektārus).

Noplūktos līnus uzreiz šķirojam un piegādājam fabrikai. Šķiedras nodošanā izpildīti divi plāni, paredzēto 43 tonnu sēkļu vietā varēsim nodot 58 tonnas.

Tātad — līni mums ir ienesīga nozare, tikai pārlieku prasī roku darbu. Zinātnieki par līnu audzētājiem nedomā, — nav nekādas mehanizācijas salmiņu pācelšanā, šķirošanā.

Agrāk kā jebkad paredzētā platībā iesēti ziemāji. Tos sējam virsplānā. Novākta un ieskābēta kukurūza. Pilnā sparā rit rudens aršana. Mehanizatori Jāzeps Trokša, Leonards Trokša un Pēteris Vasīļevskis jau apvēršusi pusotra simta hektāru. Jānovāc tikai sakņaugi un var gaidīt ziemu.

— Kas sekmē raītu darbu norisi?

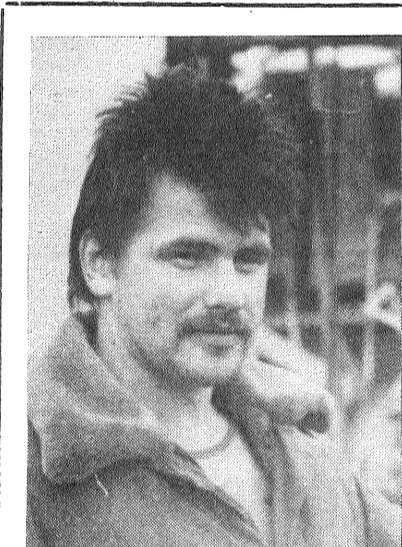
— Izmaiņas darba samaksā. Pēdējos gados nežēlojam naudas līdzekļus, lai tikai darbs būtu padarīts laikā un labi. Ir palielināta darba pamatsamaksa, ir papildsamaksa: Mūsu cilvēki nopelna ļābi. Tādēļ arī priekšzīmīgi strādā.

Saimnieciskā aprēķina ieviešana ražošanas iecirkņos ļāvusi to ļaudīm būt pašiem pīntiesīgiem

- ☐ SARUNA AR KIROVA
- ☐ KOLHOZA PRIEKSSĒ
- ☐ DETĀJU BRONISLAVU
- ☐ LAIZĀNU

350 hektāru ziēmāju vietā iesēsim pāri par 600 hektāriem.

— Vai ir daudz tādu ģimeņu kolhozā, kurās zemes kopēja darbs pāriet no paaudzes uz paaudzi?

● Pēdējie kukurūzas hektāri zem plāvēja smalcinātāja noqūst Kirova kolhozā. Sulīgā lopbarība sagatavota vairāk nekā plānots.

Lieli ieguldījumi tās gatavošanā, strādājot ar plāvēju smalcinātāju, devis jaunais mehanizators Juris Zvirbulis (attēlā).

J. ZANDES foto

saimniekiem — ir raženāks darbs, lielāka atbildība, kontrole.

— Saimniecības specializācija ir lopkopība. Kāda būs barības bāze zīemošanas periodam?

— Laba. Vienam liellopam sagādātas vidēji 20,5 barības vienības, bet parasti iztikām ar 13 — 15 barības vienībām.

Siens sagatavots 150 procentu apmērā, ievērojami pārsniegts skābsiena uzdevums, skābbarība glabātuvēs atrodas triju plānu apjomā. 1 000 tonnu skābbarības ir sevišķi vērtīga — mīstrs, saulgrīzes, auzas. To var izbarot arī cūkām.

— Ja ir pietiekoši barības, varēs turēt vairāk lopu.

— Uz to arī orientējamies. Sevišķi uz jaunlopiem. Rekonstruējam veco Dravnieku cūku

novietni, kur izvietosim 180 jaunlopus. Tos turēsim bez piesiešanas. Tādējādi var vairāk izvietot lopu, un ne mazāk svarīga ir kūtsmēsliu ražošana (to zemes mēslošanai ļoti pietrūkst), jo jaunlopus turēsim uz pakāšiem.

Un vēl. Bez piesiešanas viens cilvēks var apkopt 100 — 120 jaunlopu (divreiz vairāk nekā piesietus). Tāda jaunlopu ferma mums ir ūģainos. To apkopj viena ģimene. Tagad līdzīgi būs Dravniekos.

— Kolhozā palielina ziemāju platības. Kāpēc?

— Tāpēc, ka ziemāju kultūras dēd lielākas ražas. Sogad no hektāra kviešu iekūlām vidēji 43 centnerus, rudzi deva 35 — 36 centnerus no hektāra, bet vasarāji tikai 25 centnerus. Plānoto

— Pietiekoši daudz. Ir Pastaru, Upenieku, Grozu, Rumjancevu un citas dinastijas. Lūk, jaunie Pastari: Jānis kolhozā ir traktorists, Antons — šoferis, viņu divas māsas strādā lopkopībā. Savu dzīvi ar tehniku kolhozā saistījuši arī jaunie Upenieki — Arvids un Roberts. Cienijama ir Rumjancevu ģimene: vīri Dmitrijs un Nikons — plaša profila mehanizatori, sievas Marija un Nadežda — čaklas lopkopes.

Kolhozā uz dzīvi apmetas pil-sētnieki. Antons Vilcāns strādāja par ātrās palīdzības šoferi Preiļos, tagad kopā ar sievu (viņa ir bijuši kiroviete) iestājies darbā pie mums. Vilcāniem dzīvošanai piešķirta atsevišķa māja.

Ar B. Laizānu runāja J. GURGONS

Pašu interesēs

No 1. septembra mūsu republikā noteikts, ka dažas preces tiek pārdotas, pīrcējam uzrādīt vizītkarti. Ko var teikt apkopojot pirmās šādas prakses dienas? Ar šādu jautājumu LATINFORM korespondente A. Liepniece griežas pie Latvijas PSR Ministru Padomes Lietu pārvaldes tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu nodaļas vadītāja A. RASKOLOVA.

Vizītkaršu ieviešana, protāms, nepavairoš preces, sacīja A. Raskolovs. Tās paredzētas republikas preču resursu un iedzīvotāju interešu aizsargāšanai. Vizītkartes galvenokārt vērstas pret to, lai neorganizēti neizvestu tādas pārtikas un nepārtikas preces, kuru mums visvairāk trūkst.

Tikai uzrādīt vizītkartes, tiek pārdotas 14 grupu pārtikas preces (gaja, desas, kūpinājumi, sviests, siers, piena konservi, tēja, kafija, bērnu produkti utt.) un 15 nepārtikas preču grupas (atsevišķi audumu veidi, sūti, trikotāžas izstrādājumi un zeķes, apavi, sadzīves priekšmeti un kultūrpreces; būvmaterialli un citas preces). Šo preču sarakstam jābūt katrā veikalā.

Lielākajai daļai iedzīvotāju jau ir vizītkartes. Bauskas, Gulbenes, Dobeles, Liepājas, Preiļu un Stučkas rajonā, Liepājā un Jelgavā šis darbs vēl nav pilnīgi pabeigts. Gribu uzsvērt, ka vizītkarte ir vienota un ir spēkā visā Latvijas teritorijā neatkarīgi no tās izsniešanas vietas. Ar vienotas republikas vizītkartes ieviešanu rajonu un pilsētu vizītkartes zaudējušas savu spēku. Katr kādas vietējās «barjeras» nav pielaujamas.

Rodās jautājums, ko darīt cilvēkam, ja viņš nav saņēmis vizītkarti? Šādā gadījumā preces var leādāties, uzrādīt pasi vai dokumentu, kas to aizstā. Bet, tūristam veikalā var pārdot minētās pārtikas preces 200 gramu robežā. Tā leitelca Tirdzniecības ministriļa un Latvijas Patērētāju biedrību savienība. Konkrēto lēmumu pieņem vietējā izpildkomiteļa. Tirdzniecības darbiniekiem un visiem, pie kuriem griežas pilsoni, kas ieradusies mūsu republikā, lai arī jāizskaidro jāpārluma būtība.

Skriet, ka pirmās vizītkaršu ieviešanas dienas preces «aizkavāšas» uz letēm. Tomēr lums jāolekrīt, ka vienlaikus rodas neērtības — vizītkarte ir lāzņem no somas vai moka, turklāt ir balles zaudēt šo dokumentu.

Vai ļoti turpināsies šāda prakse, ir atkarīgs no republikas tīroģi anādes ar precēm Jo vairāk tās ražos mūsu rūpniecība, jo pīntiesīgā būs veikalā un labāk tiks apmierināts iedzīvotāju pieprasījums. Tikai tad vizītkartes vairs nebūs vajadzīgas. LATINFORM

Vēstule redakcijai

„Jūs neieredzat citas tautas“

Vēstule no redakcijas

Ko sēsi...

Nikolaj Vasiljevič! (Dienā neceļas roka uzrakstīt žurnālista tradicionālo «cienījamais», lai gan, pēc visa spriežot, Jūsu vecums ir visai solīds. Kāpēc — centīšos paskaidrot.)

Būšu konsekventa un Jūsu vēstules analīzi sāksu ar tās pirmo teikumu. Mums, redakcijas darbiniekiem, par sava veida atklājumu kļuva mūsu redaktora P. Pizeļa iecelšana Latvijas Tautas frontes Domes locekļa rangā. Līdz Jūsu vēstules saņemšanai mums bija precīzi zināms kas cits — mūsu redaktors ir PSKP biedrs. Jā, tās pašas Komunistiskās partijas biedrs, kuru, kā Jūs apgalvojat, viņš tandēmā ar E. Mukānu iedrošinājis apvainot, pat vēl vairāk — graut tās autoritāti.

Neviens negrasās Jums atņemt tiesības mīlēt un cienīt Komu-

Laikraksta «Leņina Karogs» 31. augusta numurā izlasīju rakstiņu «Taisnība ir mūsu pusē», kuras autors ir Latvijas Tautas frontes Domes loceklis E. Mukāns, un LTF Domes locekļa P. Pizeļa komentāru. Izjutu lielu nesaprašanu sakarā ar viņu avāntūriskajiem paziņojumiem, kuriem nav nekāda pamata publicēšanai. Kas viņiem devis tiesības apvainot mīļoto Padomju Savienības Komunistisko partiju, tās Centrālo Komiteju? Tas nav plūralisms, bet gan aicinājums sēt nacionālo naidu starp tautām, apzināta Padomju Savienības Komunistiskās partijas un padomju varas autoritātes graušana.

Viņu piezīmēs ir vienīgi šantāža, draudi, kas vērsti pret citādi domājošiem jau kopš LTF nodibināšanas. Šī organizācija, Latvijas Nacionālās neatkarības kustība, «Helsinki-86», grupa Latvijas atdalīšanai no PSRS ir nacionālā naida kurinātājas. Mēs jums neticam, tāpēc, ka Jūs visu laiku melojat, un drīz Jūs ienīdīsiet paši sevi. Jūsu darbību jau novērtējis Jūsu pašu vadītājs, LTF Domes priekšsēdētājs Dainis Ivāns. Citēju: «LTF tādā gadījumā

nistisko partiju un tās Centrālo Komiteju. Tikai man liekas, ka tukši par to runāt ir daudz vieglāk, nekā pierādīt ar konkrētiem darbiem. Personīgi man, komunistei (tiesa — ar ne sevišķi lielu stāžu), kļūst rūgti ap sirdi (jo ir arī mana vaina), ka mana partija patlaban pārdzīvo nebut ne labākos laikus. Daudzi komunisti, arī partijas rajona organizācija, izrādījās nespējīgi aizraut cilvēkus, bet tāda organizācija kā Latvijas Tautas fronte to sekmīgi izdarīja. Tāpēc piederība LTF, atvainojiet, nebūt nav cilvēka grēks.

Cita lieta — pieņemt vai noraidīt atsevišķu tās līderu pozīcijas. To katrs var darīt pēc saviem ieskatiem. Jā, var strīdēties arī ar E. Mukānu, var nepieņemt viņam raksturīgo diskutēšanas stilu, un, godīgi sakot, arī man ne sevišķi imponē, kā viņš to dara. Taču, atvainojiet, — ar ko atšķiras Jūsu vēstules tonis? Vienkārši — viena vēstule ar plus zīmi, otra — ar minus. Un abas tuvinā kategorisks cita viedokļa noraidījums. Turklāt minētie argumenti (starp citu, vairāk Jūsu nekā viņa) ir pārāk tālu no polemikas kultūras tās civilizētā izpratnē.

Tas ir briesmīgi, bet, ieelpojis demokrātijas un atklātības svaigo gaisu un, acimredzot, no tā apreibis, viens otrs uzskata, ka pienācis laiks izmest aicinājumu: «Sītišim citādi domājošos!» Un viņam, lai cik tas nebūtu skumji, radušies sekotāji. Un — ja jau sist, tad visus pēc kārtas, nešķirojot — gan LTF, gan LNNK, gan «Helsinki», gan... grupu Latvijas atdalīšanai no PSRS (man tāda gan nav zināma).

Un vēl ir briesmīgi tas, ka šī mērķa sasniegšanai, kā redzams, noder visi līdzekļi, arī savu «pretinieku». Jā, Dainis Ivāns tajā Domes sēdē izteica frāzi ar mūsu «maigo» dzirdi šausmiņu vārdu «prostitūta». Taču, Nikolaj Vasiljevič, izanalizēsim, kādā sakarībā tas tika teikts. Latvijas Tautas frontes līderis (te pienācīgi jānovērtē viņa saprāts, un, ja gribat, arī virišķība) iebilda pret pilsoņu komiteju darbību un Latvijas pilsoņu reģistrēšanu PASREIZEJĀ POSMĀ. Dainis Ivāns un viņa domubiedri šajā darbībā saskata draudus LTF platformai, ar kuru tā izies gaidāmajās vietējos tautas deputātu vēlēšanās un kuras galvenais mērķis — izveidot jaunu valsti, Latvijas valsti, bet tas

kļūst prostitūta, kura pasludina vienu, bet dara otru. Manuprāt, LTF nevajadzētu jaukties šajās lietās — tas vienkārši ir negodīgas cīņas paņēmieni». Tas ir acimredzams: jums nekā nav pareiza un godīga, jūs visu balstāt uz meliem un tautas apmānīšanu.

Jūsu galvenais mērķis — gāzt Latvijā padomju varu un nodibināt buržuāzijas varu. Bet pats galvenais — jūs neieredzat citas tautas, sevišķi — krievus, par to, ka viņi, atbrīvojot Latviju no fašisma, gāja bojā. Latvijas zemē ir vairāk nekā 1 400 viņu kapu. Laiks atjēgties, izbeigt sēt nacionālo naidu. Vajag iet cits citam pretī, tikai vienotā draudzīgā saimē mēs esam stipri un labi dzīvosim. Pats galvenais — virzīt pārkārtošanos, kuru sāka Komunistiskā partija. Par visu nacionalitāšu tautu draudzību! Par brālību, zēlsirdību, par sociālismu!

N. SUSTOVS,
pensionārs Aglonā

vēl nebūt nenozīmē iepriekšējās valsts iekārtas pilnīgu restaurāciju.

Kas attiecas uz mani, tad gribu pateikt, ka tā vietā, lai izrautu no konteksta man tikamus vārdus, es rūpīgi izlasīju Latvijas Tautas frontes līdera galveno domu: «Mums, acimredzot, vairāk jādomā par to Latviju, kuru gribam veidot, mums jādomā par tiem DAŽĀDU UZSKATU CILVEKIEM (izcēlums mans — I. K.), kuri grib veidot šo Latviju». Sprīdīet, kā gribat, bet te es neredzu ne avāntūrisku, ne melus vai mānīšanu, un vēl jo vairāk — naidu, «sevišķi pret krieviem».

Es pati to nekad neesmu jutusi, kaut gan jau 12 gadus dzīvoju un strādāju Preiļu rajonā, kur latviešu valodu mācīs lietot daudz biežāk nekā iepriekšējā dzīves vietā — Krāslavas rajonā. Iespējams, kaut kādā mērā tāpēc, ka es protu šo valodu. Taču no otras puses — nekādi nevaru saprast tos cilvēkus, kuri, kā saka, ar durkļiem sagaidīja republikas pamatiedzīvotāju valodas pācelšanu valsts valodas līmenī. Es pati jūtu — prast latviešu valodu ir tikai mazumiņš no tā,

ko zināt ir mūsu pienākums. Vēsturi, latviešu tautas kultūru, tradīcijas... Dīemžēl tam visam mūs, Latvijas krievus, nemācīja ne skolā, ne augstskolā. Un šodien, ak, cik šo zināšanu man pietrūkst! Taču tas ir temats citai sarunai.

Saprotu, ka nav vienkārši atiet no lozungiem, lai cik tie pareizi arī būtu, ar kuriem Jūs beidzāt savu vēstuli. Taču man nav saprotams kas cits: kā Jūs izprotat jēdzienu «visu tautu draudzība», «brālība» utt., ja pats esat absolūti neiecietīgs pret «citādi domājošiem», cita starpā — arī pret desmitiem rajona komunistu, kuri savu attieksmi pret PSKP Centrālās Komitejas paziņojumu izteica partijas sapulcēs? Ja pieņemt Jūsu uzskatus, iznāk — «rota nesolo vienā soli»?

Pēc visa spriežot, vecuma ziņā es jums varētu būt meita, un tāpēc — «ola vistu nemāca». Un tomēr. Man liekas, ka šodien, biežāk nekā jebkad agrāk, vajadzētu atcerēties citu tautas gudrību: «Ko sēsi, to pļausi».

I. KOROLOVA,
redakcijas nodaļas vadītāja

Zemi vajag arī mīlēt un apstrādāt

Ar prieku un nākotnes cerībām uzņemam mūsu valdības lēmumus par zemes piešķiršanu zemniekiem mūžīgā lietošanā. Taču svarīgi, lai zemi saņemtu tie jaunie saimnieki, kuri patiešām to centīgi apstrādās un sasniegs labākus rezultātus nekā kopīpašuma laikā.

Leņina kolhozā trešajā laukkopības brigādē pirmais zemi vēlēšies saņemt Vladislavs Litavnieks. Kolhozā viņš nekad nebija strādājis, kaut gan viņa senči bijuši zemes kopēji. Vladislavs Litavnieks tajos grūtajos gados, kad kolhozā vajadzēja par nelielu samaksu svīst no agra rīta līdz vēlam vakaram, ar rokām plūcot līnās, slaucot govīs, barojot cūkas un veicot citus smagus darbus, strādāja par šoferi prokuratūrā, uz ātrās medicīniskās palīdzības mašīnas. Tikai ne pie zemes.

Tāpēc, kad Vladislavs Litavnieks pieprasīja mūsu brigādes teritorijā 25 hektārus samērā labas zemes, radās šaubas, vai vi-

ņam to dot. Brigādes locekļu protesta iesniegums ar 25 parakstiem Leņina kolhoza valdei lika krietni padomāt. Arī rajona izpildkomiteja svārstījās. Protesta vēstuli vai, kā laikraksta «Leņina Karogs» 10. augusta numurā publikācijā «Atgriešanās pie zemes» nosaucis J. Gurgons, nepamatoto sūdzību bija parakstījuši nevis kaut kādi garāmgājēji vai slaiši, bet gan paši čaklākie brigādes ļaudis. Arī iecirkņa priekšnieks b. Kivlenieks bija pret zemes piešķiršanu.

Tāpēc mūsu ļaudis, gan plašākas apkaimes iedzīvotājos zināmu izbrīnu radīja minētās publikācijas parādīšanās rajona laikrakstā. Protams, mēs atbalstām, ka mūsu rajona avīze morāli stimulē jaunsaimnieku kustību. Bet publikācijas autoram jābūt arī atbildīgam par faktu pareizību. Minētajā publikācijā izskanējuši slavināšana un lielšana neatbilst patiesībai. Vladislavs Litavnieks diemžēl neizrada tādu neatlaidību zemes kopšanā un ap-

saimniekošanā, kādu lika lietā, lai dabūtu šos 25 hektārus.

Zurnālists J. Gurgons raksta, ka V. Litavnieks paņēmis mūžīgā lietošanā sava vectēva zemi. Bet visi apkārtējie ļaudis zina, ka viņa vectēvam piederējuši tikai nedaudz vairāk nekā 7 hektāri zemes. Tagadējā fermers zeme sastāv no Povula Volonta, Marijas Bečas, Helēnas Kažemakas,

Pētera Kokoriša un Helēnas Kuršites viensētu tīrumu daļām.

Mums nav nekā pretī, ka izveidotos laba un centīga zemkopja ģimene, bet pagaidām nekā labs nav redzams. Mēs, brigādes ļaudis, apkopjot savu pushektāru piemājas zemes, ceļamies agri, izmantojam katru zemes stūrīti, paspējam pabūt visos kopsaimniecības darbos, bet jaunais «fermers» labi, ja asto-

nos rītā sāk kaut ko darīt. Vai ar tādu centību viņš varēs tikt galā ar 25 hektāriem zemes?

Tagadējā pārbūvē, atmodas un atklātuma laikā avīzē jāpublicē tikai taisnība, faktiem jāatbilst patiesībai, nevis tie jāizskaistina kādas kustības propagandai, visu iztēlojot vēlamā virzienā.

A. LITAVNIECE
Leņina kolhoza Litavniekos

REDAKCIJAS KOMENTĀRS.

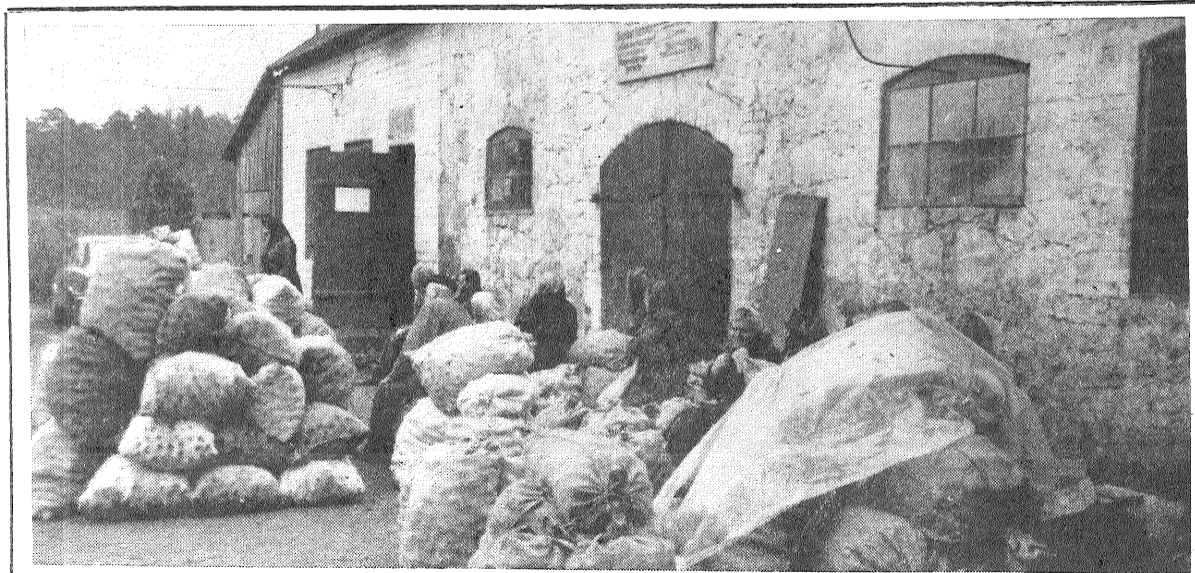
Annas, Adama m., Litavnieces vēstuli publicējam sasinātā veidā (no vēstules izņēmām rindkopas, kurās vairāk dominē emocijas nekā konkrēti argumenti, kā arī dažus autores minētos faktus, kas tuvāk izskaidro, kāpēc viņas skatījumā V. Litavnieks neprot saimniekot). Pirms publicēšanas ar vēstuli iepazīstinājām Leņina kolhoza valdes priekšsēdētāju Pēteri Barkovski, jo gribējām dzirdēt viņa domas par šo zemes piešķiršanas lietu. Lūk, viņa viedoklis:

«V. Litavnieka iesniegumu kolhoza pilnvaroto sapulce izskatīja šī gada 10. februārī. Domas dalījās. Bija cilvēki, kuri uzskatīja, ka zemi V. Litavniekam piešķirt nevajag, bija arī atbalsts viņa lūgumam. Ar balsu vairākumu sapulce zemi nolēma piešķirt. Tad rajona izpildkomiteja saņēma brigādes cilvēku parakstītu vēstuli. 4. aprīlī pilnvaroto sapulce vēlreiz izskatīja minēto jautājumu. Un, domām atkal daloties, ar nelielu balsu vairākumu tika nolemts iepriekšējo lēmumu atstāt spēkā.

Es pats nebiju pret zemes iedalīšanu. Lai jau cilvēks pamēģina saimniekot. Kas attiecas uz tēva zemes piešķiršanu, tad varu pateikt, ka nevis kolhozs negribēja V. Litavniekam to dot, bet gan pret to iebilda viņa radnieki. Un mums bija jāreķinās ar cilvēku domām.

Kolhozs jaunsaimniekam palīdz. Bet mēs nekontrolējam, kā viņš saimnieko. Pagājis neliels laiks, kopš V. Litavnieks dabūjis zemi, tāpēc, acimredzot, pāragri izdarīt kategorisku secinājumu par viņa spējam. Ja būs slikts saimnieks, tad, kā teica agrāk, piedzīvos bankrotu. Bet administratīvi iejaukties zemnieku lietās vai pat izvirzīt jautājumu par zemes atņemšanu nebūtu pareizi. Gan jau ekonomika visu pati noliks savās vietās.»

Par publikāciju mūsu laikrakstā «Atgriešanās pie zemes» P. Barkovskis sacīja, ka zināmā mērā tā bijusi pārsteidzīga un tiešām objektīvi neizgaismo visu, kas saistīts ar zemes piešķiršanu V. Litavniekam, ka autors «pāršāvis pār strīpu». Taču, viņaprāt, šo jautājumu nevajadzētu pārāk dramatizēt.

ATTELA redzama visai raksturīga aina pie lauksaimniecības produktu sagādes punktiem un noliktavām. Tā tas ir Preiļos, tā Līvānos, gads no gada, bez pārmaiņām. Vai nebūtu laiks mūsu rajonā uzcelt augļu kombinātu ar gatavās un dārzeņu pārstrādes produkcijas glabāšanas noliktavām? J. ZANDES foto

Atbildiet uz jautājumiem

Liela nesaprašanu, pat sašutumu, radīja rajona patērētāju biedrību savienības sagādes un ražošanas apvienības paziņojums, ka par nodotajām brūklenēm un dzērvenēm būs cukura pretpārdošana. Sajā sakarībā mēs gribam uzdot dažus jautājumus un tirdzniecības vadītājus lūdzam uz tiem atbildēt.

1. Kas rajonā rikojas ar cukura fondiem, kuri, kā mums to cenšas iegalvot, ir stingri līmitēti?
2. Vai tiem, kuri nodod ogas, apmaiņa ir ekvivalenta — trīs kilogrami cukura par desmit kilogramiem ogu, ja agrāk sagādnieki maksāja par desmit kilogramiem dzērveņu 22 rubļus, par kuriem varēja iegādāties 25 kilogramus cukura? Vai, varbūt, tagad vairāk vientiešu, vai ogu raža lielāka?
3. Vai mūsu cienījamā patērētāju biedrību savienība neplā-

no nākotnē pārdot ziēpes, veļas pulveri un citas deficīta preces apmaiņā pret dzērvenēm vai kaut ko līdzīgu? Iespējams, būtu mērķtiecīgāk pāriet uz naturālo apmaiņu.

Uzskatām, ka tāds lēmums veicina ogu «malu medicīnu» (cītādi to nenosauksi). Daži ierāvēji purvos «ganās» jau no augusta sākuma.

Mēs uzskatām, ka nepieciešams noteikt, protams — ar nākamo gadu, brūklenju, lāčuņu, dzērveņu un riekstu vākšanas termiņus rajona teritorijā.

Un vēl viens jautājums: cik tautas naudas tika saņēmts, lai iespīestu rajona vizītkartes, un vai tās tik ļoti bija nepieciešamas, ja visi zināja, ka pēc divām vai trim nedēļām visur tiks ieviestas republikas vizītkartes?

O. Jermolajevs, V. Matveļevs, A. Ondzulis, I. Ivanova (Līvānos)

SPORTS

Vēl viena vasara

Vēja spārnēm «aizlidojusi» vēl viena ūdenslēpotāju vasara. Eikša ezera piekrastes koku lapotnes zaudē vasaras zaļumu. Arī mazie ūdenslēpotāji jau paugūšies un atkal uzlikuši plecos skolas somas. Jā, šogad zēni un meitenes dzīvoja jaunajā mājā vai, kā paši saka, viesnīcā. Daudz peldējās, saulējās, sildījās saunā un kļuva izturīgāki ūdenslēpotāji.

Anda Gulbinka, Inese Zīmele, Inese Brice jau «aizslēpoja» līdz republikas sacensībām un katra izcīnīja kādu no godalgotām vietām. Treneris Jānis Kokins uz abām Inesēm, Andu un, protams, arī citām meitenēm, kuras trenējas Eikša bāzē, liek lielas cerības un tic, ka pēc pāris gadiem jaunās ūdenslēpotājas spēs konkurēt ar mūsu valsts spēcīgākajām jaunajām sportistēm. Galda, ka šurp vairāk nāks arī zēni.

So sezon meitenēm vēl neizdevās izpildīt sporta meistarkandidāta normatīvus (tagad prasības ir krietni augstākas), bet šādiem rezultātiem viņas pietuvojās gan.

Par nozīmīgu notikumu ūdenslēpotāju kolektīva ikdienā kļuva tas, ka viens no viņu komandas biedriem — Jevgēnijs Romanovs kļuva par sporta meistaru. Tas bija pašas sezonas beigās, kad uz Eikša ezera notika Latvijas republikas čempionāts. Starp citu, no jauniešiem mūsu valsts ūdenslēpotājiem šāds rezultāts bija pa spēkam tikai viņam.

Un vēl viena ūdenslēpotāju uzvara. PSRS jaunatnes čempionātā Guntars Kokins izcīnīja trešo vietu slalomā. Kaut gan Guntars «specializācija» ir trampīnlēkšana. Trešais rezultāts slalomā starp valsts jauniešiem ūdenslēpotājiem ir patīkams pārsteigums pašam sportistam, liek kļūt uzmanīgākiem «specializācijām» slalomistiem. Dažu centimetru pietūkuma, lai Guntars kļūtu par šādas pat goda vietas ieguvēju arī trampīnlēkšanā. Atklāti sakot, pietrūka plastmasas slēpju, ar kurām sportists noteikti «lido» par 3 — 4 metriem tālāk.

Sportiskās veiksmes šosezon pietrūka Ingum Bukam. Pāriejiem ūdenslēpotājiem — arī kvalitatīva inventāra. Jo diemžēl mūsu republika nespēj vai negrib nodrošināt vadošo sportistu vajadzības. Nekas būtisks nav mainījies pēc republikas ūdenslēpošanas federācijas nodibināšanas. Tā vien šķiet, ka federācijas sastāvā ir tikai tādi goda biedri, ar kuriem jāsapņo vai jāsaņem atļauja braukšanai, teiksim, uz ārzemēm. Diemžēl pagaidām tā nav virzītājspēks, kas neapmierinātams, lai šajā deficitā laikā sagādātu slēpes, kuterus, un, protams, valūtu, kas vajadzīga kvalitatīva inventāra iegādei. Ko nu runāt par slēpēm (Guntars vienīgais Vissavienības sacensībās esot braucis ar koka slēpēm), ja nevar nopirkt pat hidrokostīmus. Bez tiem nekāda trenēšanās nevar sanākt. Ipaši septembrī, kad ezera ūdens ir kļuvis vēsāks, būtu neprāts sūtīt ezerā meitenes bez nepieciešamā ekipējuma. Saucsim līetas istajos vārdos. Šim meitenēm taču dienās nāksies kļūt par māmiņām. Un, ja mūs republika tomēr ir vienīgā, kur sportistiem nav attiecīga inventāra, tad varbūt vienmēr nemeklēsim vainu «centrā», bet nodomāsim par to, ko neesam paveikuši savā republikā.

Starp vīriešiem Ingus Rūks PSRS čempionātā bija astotais, jo viņam vienkārši nepaveicās

finalbraucienā, bet Diāna Vucāne — devītā. Ļoti būtiski Diānas rezultātus ietekmēja slēpes stiprinājuma defekts. Jādoda, ka šīs vasaras sportiskās neveiksmes neradījis psiholoģisku barjeru un nākamvasar, bet varbūt arī šoruden», Ingus atgūs spēcīgākā slalomista slavu. Drīz Ingus brauks uz sacensībām Buldārijā, vēl priekšā PSRS kausa izcīņas sacensības, kas notiks oktobrī. Man šķiet, ka jau tagad Ingus ir gatavs parādīt, ka astotā vieta PSRS čempionātā ir vienkārši nejausība un nevis likumsakarība.

Jānis Kokins, domājot par treniņapstākļu uzlabošanu, plāno būvēt peldbaseinu. Diemžēl šobrīd atkal ir nolaidušās rokas, jo, lai uzceltu slēgto peldbaseinu, ir vajadzīgi būvmateriāli. Palīdzes starpsaimniecību celtniecības organizācijai, kura iespējami robežās ar tiem ir atbalstījusi. Bet, lai uzbūvētu peldvietu, šo materiālu vajag daudz, un dabiski, ka pašlaik, kad visi uzņēmumi pāriet uz pašfinansēšanos, būtu naivi cerēt, ka kāds vēl būs tik atsaucīgs un izpalīdzīgs.

Daudz un dažādi spriež par to, kā arī sportistiem, īpaši tiem kam ir sava bāze, vajag pelnīt naudu. Dažs to jau mēģina darīt. Jānis Kokins citādās domās — no bērniem iekasēt lielas naudas summas ir amorāli. Pirmkārt, tāpēc, ka viņi paši to nopelna. otrkārt, arī vecāku algas ir tik mazas, ka viņi ne vienmēr var atvēlēt kādu rubli sava bērna sportiskajai izlītošanai. Un, treškārt, izīrēt bāzi citiem var tad, ja pašiem bāzē nav ko darīt un tur ir serviss, nevis rādīt savu nabadzību. Ūdenslēpotājiem bāzē nav pat aukopējas, kaut gan jāuzkopj 400 kvadrātmetru liela platība. Jānis Kokins nekādi nevar saprast, kāpēc, piemēram, sporta biedrības «Vārpa» vai kādā citā kantorī, kur iauzkopi trīs nelieli kabinetini, šāda šāda vienība pienākas, bet tur, kur trenējas bērni, nē. Bāze, protams, nav nesakopta. Drīzāk otrādi — labāk uzkopta nekā tās mūsu rajonā esošās, kur strādā algoti darbinieki. Bet par naudas pelnīšanu, izīrējot to citiem vai tamlīdzīgi, nevar būt ne runas. Kas attiecas uz izstrūkšanu šādam šāda vienībām, Jānis Kokins izsaka pretenzijas un neuzticību arodbiedrību darbiniekiem, kas atbild par sporta darbu arodbiedrību sistēmā, tagad arī Latvijas nagaļu olimpišķas komitejas līderim L. Visockim, kurš nav vēlējis iedzīvināt šādas būvības un ūdenslēpotāju vajadzības.

Tas nu ir absurds, ka bāzē nevar, teiksim, iedalīt aukopējas vai citas šāda vienības tikai tāpēc, ka nav iegādāti nekādi nederīgie mūsu zemē ražotie kuteri par 100 tūkstoš rubļiem (ūdenslēpotāji brauc ar Jāņa Kokina pašrocīgi izgatavotiem). Tātad — jāizlīeto valsts līdzekļi un šie kuteri rūses bāzē, gaidīdami kārtu norakstīšanai un metālūžņiem... Lūk, tāda esot instrukcija...

Sovasar izvirzījās jautājums, ka ezera teritorija tomēr ir iasadala. Ūdenslēpotāji griežas rajona Tautas deputātu padomes izpilddomītei ar tādu lūgumu. Diemžēl izpilddomītejas locekļi šādu lēmumu nenīenēma. Jautājums paliek atklāts un turpmāk vēlreiz izvērtējams.

Joprojām aktuāla ir ezera dzīvotspēja. Ūdens analīzes šogad ir vēl sliktākas nekā iepriekšējos gados. Un tas nevar

• Anda Gulbinka mācās Rožupes astongadīgajā skolā, bet trenējas Eikša sporta bāzē.

• Jevgēnijs Romanovs — nu jau sporta meistars godā.

neuztraukt treneri, bērnus, vecākus un sabiedrību. Bija solījums, ka attīrīšanas iekārtas ekspluatācijā nodos maijā. Sodien jau septembris, bet darbs nav pabeigts, turpretim tiek celti jauni cehi.

Rudeni vāc izaudzēto ražu. Ūdenslēpotājiem šogad tā, varbūt, nav no bagātākajām, bet nevar arī sacīt, ka pavisam pieticīga. Ticēsim, ka nākamā sezona atkal nesīs augstus rezultātus visaugstākā ranga sacensībās. Un šādas Vissavienības sacensības nākamvasar notiks mūsu rajona sporta bāzē. Ja tikai izdotos atrisināt visas problēmas...

A. ILJINA

Mihails Zadornovs

Varenais spēks

Galvenais — lai butu kārtība. Nē, es neesmu pret demokrātiju. Jā, dod, noteikti jā, dod cilvēkiem demokrātija, ja cita nav kā dot.

Tāpēc — lai ir mītiņi, lai ir demonstrācijas. Tikai vispirms reģistrē, kur to visu organizēsi, ko gatavojies runāt. Anketu arī aizpildi: vai esi agrāk mītiņos piedalījies. Atļauju no darba vietas atnes, iesniedz autobiogrāfiju, sešas fotogrāfijas, lūgumu no namu pārvaldes un izziņu no policlīnikas, ka būsi dzīvs, kad to visu savāksi.

Ko tas nozīmē — «antidemokrātiski»? Lūzdu balsot! Kas par to, ko teicu, lūzdu pacelt to, kas kuram ir. Tā arī domāju — vairākums. Saki ko gribi, bet vairākums — tas ir varens spēks.

Nu, pucē vaļā, lamā mani, kenģā... Jā, ar darbu netieku galā. Jā, visu esmu salaidis grīstē. Jā, nevar vairs mani atstāt šini posteni. Malacis! Prātnieks... Lieliski pateici. Aplausi. Bet tagad balsosim. Nu, kā ir — vai noriji? Par mani — atkal vairākums. Netici? Labi, saskaitīsim... Par mani — divi simti plus trīs simti — deviņi simti. Kas pret? Pret — simts plus četri simti, kopā — trīs simti.

Ko? Kāpēc divi simti plus trīs simti ir deviņi simti? Tāpēc, ka skaitītājs arī no mūsu vairākuma. Un tā viņam ir tāda jauna demokrātiska aritmētika. Simts plus simts var būt septiņdesmit un var būt tūkstotis divi simti. Skatīties, kuru uzaci priekšsēdētājs pakustināja... Un nekāds jāpānu kompjūters mums nepalīdzēs. Tāpēc, ka neviens viņu kompjūters apkārbībā nevar līdzināties mūsu padomju skaitītājam. Kā viņu kompjūters uz mūsu uzaci reaģēs? Ak, cik vēl mēs sapratām, ka demokrātija pavisam nav bīstama, ja mūsu tik un tā ir vairākums.

Oi, ai, ai... Sadali likvidēt. Visas slēgtās poliklīnikas slēgt. Agrāk tevi par tādiem vārdiem... Bet tagad demokrātija — izrunāties, vieglāk paliks. Kas vēl? Mašīnas un vasarnīcas nodot daudz bērnu ģimenēm? Malacis! Prātnieks! Priekšsēdētājam no taviem vārdiem pat abas uzacis sakustējās. Tāpēc — vētraiņi aplausi... Bet tagad balsosim. Lūk, tāl Noriji? Mums — sadale, tev — vētraiņi aplausi. Un taisnība ir mūsu pusē, jo «Pravdā» arī mūsējo ir vairākums.

Kas tad tas? Tu vēl lūdz vārdu? Kāpēc? Mūsu vairākuma atmāskošanai? Atvaino — reglaments. Demokrātija — reglaments — dvīņu brāli. Saki — demokrātija, domā — reglaments. Un otrādi. Ko? Tu esi pret reglamentu? Nu, tad, atvaino, pusdienpārtraukums. Kas par pusdienpārtraukumu, lūzdu balsot. Lūk, tāl Noriji? Nē? Esi paēd. Vairākumam ļoti ēst gribas.

Varens, ļoti varens spēks — vairākums! Mums tikai pakustini ar uzaci... Čīņa pret alkoholismu? Pareizi, sen bija laiks. Snabi

CIENTJAMIE LASĪTĀJI!
Atgādinām, ka mūsu laikrakstu 1990. gadam jūs varat pasūtīt **TIKAI LĪDZ 1. OKTOBRIM**. Pēc tā, cik laikraksta abonentu būs 1. oktobrī, tiks noteikti papīra fondi visam 1990. gadam. Līdz ar to iespējams, ka

JĒKABPILS
AUTOBUSU PARKAM
darbā Preiļos vajadzīgi: elektriķis — autoelektriķis (alga — 280 rubļ.), kurinātājs (sezonas dar-

aizliēgt, veikalus slēgt, vīnogulājus izcirst, rūpnīcas pārprofilēt uz majonēzi, no literatūras grāmatām izmest Puškina vārdus: «ledzersim, aukle, kur ir krūze?»

Ko vēl pavēlēsiet? Pretalkohola kampaņu pārtraukt? Pareizi, sen bija laiks. Citādi mums jau divas dienas nav ko darīt. Veikalus atvērt, Puškina atļaut, majonēzi — aizliēgt. Bet lozunga «Katra izdzertā alkohola lāse sagrauj mūsu dzīvi» vietā uzkārt — «Katra izdzertā alkohola lāse nostiprina mūsu ekonomiku».

Ko tagad gribēsiet? Kā, ar pārbūvi jau ir cauri? Lūk, tas ir pareizi. Sen jau bija laiks. Un ko tagad? Mēs tā arī domājam. Attīstīta pārbūve.

Lai nu kas, bet mēs bez darba nepaliksīm. Atņemt tautas mākslinieka nosaukumu... Atjaunot tautas mākslinieka nosaukumu! Izraidīt no valsts par šito, bet to par to... Aicināt atpakaļ uz valsti to pašu par to pašu... Un pienāgot pie kauna staba tos, kas viņu izraidīja. Kā? Mēs paši viņu arī izraidījām? Nav taisnība. Tie mēs nebūjam šie mēs. Tagad mūs jauna domāšana aplaimojusi. Un mēs, ar tiem jau sen esam tikuši galā. Tāpēc — pie kauna staba tos mēs, kuri vairs nav mēs? Jā, mēs vairs neesam mēs. Mēs vienmēr ne mēs. Domājat, viegli vienmēr ne mēs būt?

Un himnu katru reizi pa jaunam pārtaisīt. Un vēsturi pārskatīt? Viens PSKP vēstures skolotājs, piemēram, vairs neizturēja... Kad viņam dzīves trīsdesmit septītajā gadā pateica, ka viņš atkal visu nepareizi mācot, viņš izmetās no skolas loga ar saucieni: «Nu kāpēc es neesmu fizikultūras skolotājs?»

Bet ko tu gribi? Anekdoti pastāstīt? Par ko? Par to, kā mēs ar savu vairākumu Tēvzemi esam nogremdējuši? Nu, labi, klāj vaļā. Pie mums demokrātija, vari runāt. Tā, Jauns ģerbonis vajadzīgs. Sīrpis un āmurs novocojusi? Ko tu gribi? Amoriņu? Kāpēc? Ak, precīzi atspoguļo valsts stāvokli? Ak, visiem smaida, pats plīks, jo nav ko mugurā ģērbt, bet tomēr apbruņojies līdz zobiem?

Malacis! Prātnieks! Skatiēs, visi smejas... Bet tagad balsosim. Lūk, tā, Noriji? Bet kāpēc viss tā ir? Tāpēc, ka visa mūsu, kā tu saki, Tēvzeme dalās mūsos jūsos un krievu valodu neprotāšā vairākumā no Vidusāzijas!

Tāpēc — pucē vaļā, lamā mani, kenģā... Bet es pagaidām nasaņaudīšu. Līdz nākamajai balsosšanai. Sodien man labs noskanojums. Vakarā mums visiem ausaines un zeķbikses dos. Jums, starp citu, arī. Tāpēc, domāju, rīt mūsu vairākumam vēl nāks klāt.

(«Sovetskaja molodjož»)

Redaktors P. PIZELIS

pēc 1. oktobra būs ierobežota parakstīšanās arī uz laikrakstu «Leņina Karogs». Tāpēc — ja vēlaties mūsu laikrakstu lasīt arī nākamgad, **PASTEIDZĪETIES!** Atlikušas vēl **TIKAI NEPILNAS TRIS NEDĒĻAS**, kad iespējams noformēt parakstīšanos.

bam), autosildītājs (sezonas darbam), autoatslēdznieks. Uzziņas pa tālruni: 22117 (darbdienās).

LEŅINA KAROGS

• MŪSU ADRESE: 228250 Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

• REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21906, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, foto korespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tipogrāfijā (Daugavpīlī, Valkas ielā 1). Izdevniecība tipogrāfijā (Daugavpīlī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. Iespiedioksnē. Ofsetiespiedums. «Leņina Karogs» («Ленинское знамя»). Газета Преильского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 421 eksemplārs (latviešu valodā — 10 132 eks., krievu valodā — 4 289 eks.). Indeks 68169. Pas. 1116.